

Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on February 27, 2002, 5:17:36
213.250.13.139

Tukajsna ideja me je presenetila. Predvsem zato, ker sem sam nameraval nekaj podobnega; - ampak nekaj mi manjka... Manjka mi podstat, konceptualna zastavitev foruma; teoretska podlaga, "uvod", ki nasploh upraviči diskurz, ga uvede, obmeji in doloci. Problematicno je uporabiti tako širokospekterne besede tipa "religija", "filozofija" in pricakovati, da bo tu vsebina pac vzniknila (ker bo orientacija za prihajajoce sugerirala tematiko); toda spet je tezava v tem, da je praznosta tistihle dveh besed izkaz prihajajocemu, da se lahko razpise o cemer koli (tipa "kaj je smisel zivljenja?", cemer smo bili prica).

Konec koncev je lahko najstvo foruma tudi v nekem liberalnem idealu, kjer lahko vsakdo spregovori o tistem, kar mu godi; toda tudi to je fikcija, ker se tudi v tako kaoticnem forumu izoblikuje neka rdeca nit, najsibo vodena prek avtoritete ali pa "se vlece sama".

Po drugi strani pa je jasno, da je normiranje, zadajanje neke "prikladne" forme in nivelizacija raznih nasprotujocih si tem nasploh neadekvatna, ker spet smisel foruma umanjka, kolikor le-ta mora biti presenetljiv, mora vsebovati tisto fascinantno, mora frapirati v svoji noviteti; drugic pa: kar je vkljenjeno v vajeti neke ze-dane forme ne more v svobodi izraziti tistega, kar si le zeli; torej v kolikor se ne dosega (oz. skusa doseci) v taksnih diskurzih sam desideratum je trud povsem odvec.

Kaj torej? -

Priporocam povrnitev v srciko intence: v stanje pred forumom; tedaj se je porajala le ena beseda in to je bila polemos. Ce se - kratko in jedrnato - spomnimo, kaksen pomen ima v grstvu (opirajoc se na Heideggra), torej kot razpor, lahko izpeljemo da je ravno tu zarisce, izvir, iz katerega lahko crpamo: polemos ("razpor") je tisti, ki "stvarem doloci stan in rang" in torej locira vsako bivajoce tam, kamor pripada: doloca suznje za suznje in bogove za bogove. Svet cepi; a cepitev sveta ne razkraja, marvec je polemos kot zbir (logos) ravno nasprotstvo, torej "svet postaja iz raz-pora". "Razpor enotnosti niti ne cepi niti je ne ruši. Jo tvori, je zbir /logos/)."

Dejansko je tedaj treba izpostaviti neko hrbtenico diskurzu; a ce naj bo diskurz se ne sme opirati na neko "enostavno bivajoce", marvec na samo bit; opira se na boj (polemos), opira se na samo - ce recemo bolj dialekticno - "istost istosti in neistosti" - na enotnost bipolarnih antipod, kjer se dejanskost izluscil sele skoz uvid "istosti istosti in neistosti" (to je najbolj formalno-dialekticen povzetek, poskus spraviti heglovske logiko v en "silogizem"). Namrec ce bo bistvo res take narave se prvic, ne bo nikoli podrlo (- ker bo vsaka kritika - tudi cez samo zastavitev, cez polemos - le potrdila in dala elan nasemu novorojenemu polemosu), drugic bo pa ta temeljni ne-temelj sluzil kot absolutna referenca pri sodbi ranga; pri sodbi postov (kateri so dobri in kateri slabi - pac tisti, ki ne uvidijo Besede, Logosa, Polemosa - so kajpak slabe). Quando il gioco si fa duro, i duri cominciano a giocare!

Sieg heil!

P.S: Opravicujem se za morebitne napake (nisem pregledal napisanega, pardonez-moi); nisem pregledal koherence napisanega, zveznosti, ki je vselej bistvena za stanovitost... Pregledal nisem, ker je to navrzek. Vrzem, da vidim respons. V kolikor bo respons, bom happy. Sicer c`est fini...

Re: Polemos

Posted by Taisha on February 27, 2002, 22:55:06 , in reply to "[Polemos](#)"
194.249.40.243

Tudi meni se je pojavila dilema: ali diskurz v forumu postaviti v ožji okvir (primer: forum o vplivu očeta na razvoj psihoze, ali pa forum o dolgčasu kot doživljajski kvaliteti... 😊 - tako dobiš manjše število privrženecv; ali pa pustiti diskusijo povsem nestrukturirano- da bi morda bil pretok ljudi večji. Vendar v obeh primerih ne bi bilo dovoljšnjih nastavkov za besedo. V prvem primeru beseda ne steče zaradi preveč specifične vsebinske zastavitve, v drugem preveč splošne. V obeh primerih gre za pomanjkanje konkretne vsebine, ki je v začetku tako ali tako nikoli ni in vznikne šele sčasoma sama od sebe, s procesom diskutiranja, neglede na začetno zastavitev. Mislim, da je nadaljnji razvoj tega procesa večinoma odvisen od akcenc, npr. odgovorov ljudi, ki so bolj ali manj kvalitetni, ki bolj ali manj apelirajo na naslednjega mimoidočega.

Sugestija, naj se diskurz opira na razpor... sliši se lepo. Vendar si izrekel tautologijo; kako se naj diskurz opira na nekaj, kar je v njegovi najlastnejši biti ravno on sam? Poleg tega se tudi razpor oz. polemos, kakor ga navajaš iz Bit in čas-a, mora na nekaj opirati, če ne drugo, na naprotujoče si elemente, iz katerih vznikna. In ti elementi spet na nekaj... ad infinitum. Tako se vzvratno pokaže, da je v osnovi diskurza, ki se opira na bit, cela vrsta konkretnih, materialnih in banalnih »posvetnosti«, za katere pravzaprav moramo priznati, da niso nič drugega kot bit sama, »kakva jeste«.

In kaj iz tega sledi? Da nisi nikdar bolj oddaljen od »čiste« biti, kot takrat, ko si prizadevaš, da bi k njej pristopil z vnaprejšnjim menjenjem, da (ona) obstaja kot entiteta, ločena od konkretije, materije, vsebine, »vsakdanjih banalnosti«. Raje »gobezdajmo« in bit se nam bo prikazala!

Zato menim, da je za forum dobro, da ni omejen s pretenco posebnosti, presenetljivosti, da vsak brez zadržkov pove, kar mu pride na misel, akoravno se komu ne zdi »globoko« ...

P.S. Potrди, če sem dobro razumela, kar si hotel povedati; zanima pa me, kako bi to, kar si si zamislil, izgledalo v praksi... - če lahko razložiš ...

RE: POLEMOS

Posted by [APNENEC](#) on February 28, 2002, 5:49:19 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
212.30.66.42

JEST BI TUD RAD NEKI PUVEDAL KAR SE MEN ZDI BISTVENO PA PUTREBNO ENE GLUBOKE DISKUSIJE PA CEPROU SE VERJETNO KOMU TO NAU ZDEL RAVN GLUBOKO N' STUFF....ZDELE.. PO DESETIH PERIH..IN TREH UNIONIH.. SEM UGOTOVU DA A NI TO MAU CUDN D' KORPUS..TO JE EN MOJ KULEGA.. CELE DNI SVOJE MUSCULE PUMPA... CE PA LAHKO TRACNICE UPOGNE KR Z MOCJO MISLI KER JE BUDIST AL NEKI. MISLEM ZAKUA POL SVOJ BADI BILDA?? KJE JE KLE KAK POINT? A JE SPLOH KJE KAK POINT? BI REKU DA NE.

SEJ TKO TUD MOJ DEDA PRAU.. K SEM GA UPRASU ZAKUA PA NA FJORDIH ZVI PA POL GOR U MOUNTAIN PR SVOJIH 80 LETIH SKOR USAK DAN PLEZA DA KRH PA MLEK DUBI K SPOD ZVI U SAMOTI GOR MAS PA STACUNO.. ZAKUA NE GRE RAJS GOR U HRIB ZVET PA MU NAU TREBA VEC PLEZAT PA PRAU DA ZAKUA PA BI ON SU U HRIB ZVET CE PA LAHKO U HRIB PLEZA. MISLEM KUA JE TO ZAENA ZIVLJENSKA FILOZOFIJA CUDNA?

PA PRAU DA SEJ VSE JE U GLAV DA NI VAZN A TI U HRIB PLEZAS AL NE VAZN JE DA SI U GLAV SE ZMERM SPOD AL KUKO ZE PRAU..

A GLEJ NE.. NE SEJ OCITN NI REKU DA NI N'KJER NUBENGA POINTA MA VERJETN JE PA TO MISLU AL KUA?????!!?!?

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on February 28, 2002, 7:12:36 , in reply to "[Re: Polemos](#)" [213.250.23.175](#)

" /.../ - tako dobiš manjše število privržencev; ali pa pustiti diskusijo povsem nestrukturirano- da bi morda bil pretok ljudi večji."

Brzkone nas ne zanima kvantiteta (postov), ampak kvaliteta (le-teh).

"V obeh primerih gre za pomanjkanje konkretne vsebine, ki je v začetku tako ali tako nikoli ni in vznikne šele sčasoma sama od sebe, s procesom diskutiranja, neglede na začetno zastavitev."

Odvisno od tega, kar se hoče doseči: Če se hoče doseči neko točno določeno vsebino (torej če je zastavitelj odločen in točno ve, kaj hoče) - je vsebina lahko dana že na začetku; če pa, nasprotno, zastavitelj hoče biti presenečen prepusti vsebino "akcidenci" in casu, pač diskusiji, a v tem primeru je očitno bistvo v diskusiji oz. v užitku diskutiranja, ali boljše -pomenkovanja. (Beri: Če diskusija nima vsebinske podstat je njena vsebina kar ona sama in zatorej praznina: ker pogovor brez pogovorne vsebine je dogajajoci nic.)

"Vendar si izrekel tautologijo; kako se naj diskurz opira na nekaj, kar je v njegovi najlastnejši biti ravno on sam?"

Ni mi povsem jasno, ali je ta ocitek logične narave (ces, zagresil sem logično napako), ali bolj filozofske.

Namrec imamo eno "stvar"; to je razpor. In imamo drugo stvar, to je diskurz. Diskurz se v svoji "najlastnejši biti" izenaci z razporom. Njegova "najlastnejša bit" je razpor. Ampak to ne pomeni, da diskurz = razpor; diskurz, kot sem ga orisal, je pač razpor, ki se dogaja na način pogovora, govorjenja (oz. v našem primeru: pisanja postov). Kje je tu tautologija? -

"Poleg tega se tudi razpor oz. polemos, kakor ga navajaš iz Bit in čas-a, mora na nekaj opirati, če ne drugo, na naprotujoče si elemente, iz katerih vznikna. In ti elementi spet na nekaj... ad infinitum."

Zdi se mi, da se v ozadju tega ad infinitum nahaja tvoja predpostavka, aksiom, da se mora vsaka stvar opirati na neko drugo stvar, da ne more obstajati sama iz sebe. To me spominja na to, kako je nekoc profesor fizike izrekel "perpetuum mobile ne more obstajati" (govorili smo o perpetuum mobile, o "napravi", ki ne bi imela residuum energije, ampak bi vso prejeto energijo izkoristila v gibanje - kinetično energijo gibanja pa znova vnovčila kot novo prejeto energijo in tako v neskončnost) - nekako bi se strinjal, saj njegova izjava brzkone izhaja iz empiričnih ugotovitev, ampak... kaj je celo veselje, cel kozmos kot perpetuum mobile? Če recemo, da se stvar vedno mora opirati na drugo stvar zagresimo protislovje "slabe neskončnosti", vedno potrebujemo element, ki se ne opira na nic oz. se opira le sam nase - nekaj takega kot Bog.

"Tako se vzvratno pokaže, da je v osnovi diskurza, ki se opira na bit, cela vrsta konkretnih, materialnih in banalnih »posvetnosti«, za katere pravzaprav moramo priznati, da niso nič drugega kot bit sama, »kakva jeste«."

Vsekakor se moram na neki ravni strinjati s tabo; polemos kot razpor in logos kot zbir se kazeta sele skoz neko konkretnost. Ni mi pa jasno, zakaj si "zagrsila"

tisto, kar si mi prej ocitala (torej: bit se opira na konkretnost; torej bit je konkretnost) - zakaj enacis "opirati se" in "biti isto"? Ce se spustim v bolj teoretski premislek, bi ti odgovoril takole: Razpor resda potrebuje "banalne" bivajoce elemente, ampak razpor sploh ni na njihovi ravni; ni nobeno bivajoce - zato moramo paziti. In to namrec zato, ker je sam vedno "med" bivajocim, bivajoce tvori, ni pa nikoli neko bivajoce tudi on sam.

Drugace povedano: Vprasanje, ki se tu postavlja je: kako misliti obce? Mislimo vedno neko eno stvar. Ampak obce ni ena stvar; obce je neko mnostvo. - Problem v tem, ko recemo: kaksna je razlika med obcim (razpor) in posameznim (bivajoce reci) je ta, da obce jemljemo kot posameznost in zagresimo protislovje, obcost se nam umakne. Takisto je tu tezavno, da govoris o razporu kot o necem, ki pac potrebuje elemente, da se definira... Tukaj pa tudi pravis, da se razpor sele mora definirati - ampak kako, ce je pa sam on razpor, tisti, ki ima to titulo, ki mu dovoljuje "podeljevanje definicij" (govorimo o razporu med razporom in necem razporu drugega?!)... Namesto, da tako blatimo razpor se mu raje uklonimo!

"/.../, da vsak brez zadržkov pove, kar mu pride na misel, akoravno se komu ne zdi »globoko« ..."

SRECKO KATANEC LEGENDA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

"P.S. Potrdi, če sem dobro razumela, kar si hotel povedati; zanima pa me, kako bi to, kar si si zamislil, izgledalo v praksi... - če lahko razložiš ... "

Pravilno si razumela. V praksi? Nekaj takega, kot se trenutno dogaja med nama.

P.S.: Ta post je precej negativen; gre se le za neko zanikovanje tistega, kar si ti rekla in s tem za defenzivo mojega presnjega posta. Negativnost pa zato, ker je mnogo lažje in krajše destruirati kot konstruirati (pa se zabavnejše in bolj pestro... fa piu razpor...).

Re: Polemos

Posted by Taisha on March 1, 2002, 14:46:36 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
213.250.9.95

»Brzkone nas ne zanima kvantiteta (postov), ampak kvaliteta (le-teh).« No ja, če bo, vzemimo, tvoj prispevek kvaliteten, potem pa nobenega odgovora ali sploh kakršnegakoli prispevka nikoli več ... bržkone to ni naš cilj. Tudi sam (priznajmo si!) ne bi (in ne boš) prišel na forum, če bi našel en kvaliteten prispevek (npr. Gobezdalov), potem pa bi dan za dnem hodil gledati, če je že kaj novega, pa bi sameval le tisti prispevek (in morebiti še tvoj odgovor nanj). Celotvoje besede lahko uporabim: »Če ne bo responsa, c'est fini« - ali nekaj takšnega. In po drugi strani: kvaliteta prispevka ne vznikne iz nič, ampak mora imeti neke (morebiti celo banalne) nastavke, kakor sem pisala že v prejšnjem odgovoru (ne vznikna sama iz sebe, ampak iz majhnega). Tudi sam si jih imel, čeprav morda tega nočeš reflektirati. In po tretji strani: ne pozabi, kako pomembno je, da imamo zrcalo, da se vidimo, občutek, da je naša Beseda slišana, da odmeva (kvantiteta prispevkov). Prispevek od »apnenca« npr. gotovo ne bi postavil v višji rang, meni je pa bil prav zabaven in je izzval smeh.

»Odvisno od tega, kar se hoce doseci: Ce se hoce doseci neko točno doloceno

vsebino (torej ce je zastavitelj odlocen in točno ve, kaj hoče) - je vsebina lahko dana ze na zacetku...« Strinjaš se, da vsebina umanjka, če ni nobenih omejitev, če je vsebina vse možno, kar rezultira v prazni množici. Zdi pa se mi tudi, da ne uvidiš, da smo popolnoma na istem, če vsebino do skrajnosti zožimo; tudi tukaj pristanemo v prazni množici diskutabilnih objektov. Problem je v tem, da si prvo lažje »predstavljamo« v našem predstavljalnem mišljenju, drugo pa težje. Na pojmovnem oz. spekulativnem nivoju pa je oboje enakovredno.

»...ce pa, nasprotno, zastavitelj hoče biti presenečen prepusti vsebino "akcidenci" in casu, pac diskusiji, a v tem primeru je očitno bistvo v diskusiji oz. v uzitku diskutiranja, ali bolje -pomenkovanja.«

Ali naj to razumem kot implicitno nasproti-postavljanje lahkotne diskusije, ki naj bi vsebovala užitek in »resnega« diskurza, ki naj bi bil povezan z negativnim afektom?

»Ni mi povsem jasno, ali je ta ocitek logicne narave (ces, zagresil sem logicno napako), ali bolj filozofske.«

Tavtologijo sem videla v tem, ker diskurz drugače ne more biti, kakor da se opira na razpor (ti pa si ga skušal z razporom opredeliti), saj to pomeni pojem v svojem bistvu (dis-kurz, iz-smeri, raz-smeri...). Ampak vzemimo, da sta diskurz in razpor res različno; ampak če ju uporabljaš kot različni kategoriji, bi pred tem moral to utemeljiti, predvsem v čem sta različni, seveda če si prizadevaš »začeti iz nič«, »očistiti diskurz do same biti«J.

»Zdi se mi, da se v ozadju tega ad infinitum nahaja tvoja predpostavka, aksiom, da se mora vsaka stvar opirati na neko drugo stvar, da ne more obstajati sama iz sebe.«

Da, v to res nisem prepričana, iz razlogov logične narave. Če nekaj domnevno obstaja samo iz sebe, brez obzira na katerikoli drug predmet, pomeni, da se tudi definirati ne more –niti na osnovi difference, niti identitete, kajti to že implicira nek odnos, opiranje- pomeni, da ga ni moč razmejiti od česarkoli drugega, niti od samega subjekta opazovanja, pomeni da je množica vseh množic ali prazna množica, itd.

»...ampak... kaj je celo vesolje, cel kozmos kot perpetuum mobile?

Kako pa veš, da je kozmos perpetuum mobile? Če si v to prepričan, razloži še meni, ker si sama česa takšnega ne bi upala zatrditi. Prvi problem pri tem je, kako določiti mejo sistemu, v katerem opazujemo, če obstaja residuum energije? Če opazujemo človeka pri teku v zaprti sobi, bomo rekli: residuum energije je, ker se kinetična energija spreminja v toploto, ki pa več ni del sistema – človeškega organizma, itd. Če meje sistema razširimo, npr. na zaprt prostor – sobo, v kateri teče, bo residuum že manjši; toplota ogreva sobo in nazaj človeka, ki teče. Če zamejimo sistem z atmosfero našega planeta, se nam bo zdelo, da reziduuma energije človeka, ki teče v zaprti sobi, sploh ni. Z drugimi besedami: če postavimo dovolj široke meje, bo residuum zmeraj manjši, če postavimo meje kot absolutno največje (teoretično: cel kozmos), bomo imeli občutka, da residuuma ni. Vendar če je vesolje neskončno, bo tudi residuum vedno tu, čeprav se bo asimptotično približeval ničli – ker bo ob kakršnemkoli »zajetju« vesolja zmeraj še del vesolja, ki ni zajet v množico. To, da trdiš, da vesolje JE perpetuum mobile, kaže na tvojo nereflektirano predpostavko, da je vesolje končno ali pa način monade ločeno od drugih entitet. In predvsem vselej eno in isto. Že brez mojega zgornjega razlaganja se vidi, da podrazumevaš, da je vesolje danes isti »subjekt/objekt«, kot je bilo včasih in kot bo nekoč in da smo ga upravičeni tretirati kot celovito entiteto. Predpostavljajš torej končnost v prostoru in neskončnost v času, kar je precej

samovoljna miselna akrobacija.

»Ce recemo, da se stvar vedno mora opirati na drugo stvar zagresimo protislovje "slabe neskončnosti", vedno potrebujemo element, ki se ne opira na nič oz. se opira le sam nase - nekaj takega kot Bog.«

J Č pa rečemo, da se stvar »opira« le sama nase, pa rečemo toliko, kot da ona JE nekaj takega kot Bog. O tem sem svoje razmišljanje podala že zgoraj.

»...polemos kot razpor in logos kot zbir se kazeta sele skoz neko konkretnost.« Mar gre res le za odnos »kazanja«? Vkolikor razpora brez konkretnosti ni, je na neki ravni izenačen z njo. Ne gre le za to, da skozi konkrekcijo razpor postaja, temveč on sam je konkrekcija, je materialno. Mar rod »sesalcev« obstaja brez delfina, opice, mačke...? Če se vprašamo, kaj pomeni pojem »sesalec« lahko naštejemo vse možne vrste, ki spadajo v ta rod, in dobimo odgovor. Ta pojem pomeni sumo vseh konkretnih elementov, ki ga vzpostavljajo. Res je, da ne more biti izenačen z nobenim izmed njih (in je na nek način »nad« njimi), vendar ni nič mimo sume teh elementov. Ta pojem so vsi elementi, ki jih subsumira (in, kot sem rekla, ne gre za to, da bi pojem »potreboval« risa, volka, opico, da bi se »kazal« skozi njih).

»Tukaj pa tudi pravis, da se razpor sele mora definirati - ampak kako, ce je pa sam on razpor, tisti, ki ima to titulo, ki mu dovoljuje "podeljevanje definicij" (govorimo o razporu med razporom in necem razporu drugega?!)... Namesto, da tako blatimo razpor se mu raje uklonimo!«

Da, ta paradoks »definirati definicijo« se mi zdi zanimiv. Vendar ni to tista »slaba neskončnost«, ki si mi jo ravno prej očital? (»Ce recemo, da se stvar vedno mora opirati na drugo stvar zagresimo protislovje "slabe neskončnosti", vedno potrebujemo element, ki se ne opira na nič oz. se opira le sam nase - nekaj takega kot Bog.«)

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 1, 2002, 18:11:13 , in reply to "[Re: Polemos](#)" [213.250.11.229](#)

Ce bi bil prispevek tako izreden (npr. Gobeždalov), da noben ne bi imel vec kaj poreci - zakaj bi morali kaj poreci? Od kod ta nuja, da je treba nekaj povedati?

"Tudi sam si jih imel, čeprav morda tega nočeš reflektirati." - Refleksija ves čas na delu.

"In po tretji strani: ne pozabi, kako pomembno je, da imamo zrcalo, da se vidimo, občutek, da je naša Beseda slišana, da odmeva (kvantiteta prispevkov)." - I agree.

"Prispevek od »apnenca« npr. gotovo ne bi postavil v višji rang, meni je pa bil prav zabaven in je izzval smeh." - Tudi sam sem se smejal. Strinjam se.

"Problem je v tem, da si prvo lažje »predstavljamo« v našem predstavljalnem mišljenju, drugo pa težje. Na pojmovnem oz. spekulativnem nivoju pa je oboje enakovredno."

- Strinjam se. Nikoli nisem rekel, da ni oboje enakovredno oz. isto.

"Ali naj to razumem kot implicitno nasproti-postavljanje lahkotne diskusije, ki naj bi vsebovala užitek in »resnega« diskurza, ki naj bi bil povezan z negativnim

afektom?" - Da. Ne gre za preziranje, marvec gre za to: da se obelodani to nasprotstvo in drži v tenziji, kjer resno ostaja resno in hecno ostaja hecno. Ne preziram ne enega ne drugega, a razlike se je potrebno zavedati.

"To, da trdiš, da vesolje JE perpetuum mobile, kaže na tvojo nereflektirano predpostavko, da je vesolje končno ali pa način monade ločeno od drugih entitet. In predvsem vselej eno in isto. Že brez mojega zgornjega razlaganja se vidi, da podrazumevaš, da je vesolje danes isti »subjekt/objekt«, kot je bilo včasih in kot bo nekoč in da smo ga upravičeni tretirati kot celovito entiteto. Predpostavljajš torej končnost v prostoru in neskončnost v času, kar je precej samovoljna miselna akrobacija."

- Govoris, da o residuumu energije v totaliteti kozmosa ni smiselno govoriti - that`s my point exactly (kje je tu kritika?). Namrec imamo telo. Telo, ki meji na drugo bivajoce (npr. zrak), svojo toploto odda le v kolikor to drugo obstoja; ce pa govorimo vesolju kot enem enovitem telesu (totaliteti) - tedaj nima drugosti, kateri bi lahko karkoli oddajala ali nanj vplivana (ali bila vplivana - ni ne trpnosti ne dejavnosti), marvec lahko le retroaktivno to samo oddajanje jemlje kot prejemanje; razlika med oddajanjem in prejemanjem se pri subjektu totalitete odpravi, ostane le cista energija, gibanje, ki ne more imeti drugega gibalca kot ono samo in je zato perpetuum mobile, giblje se zaradi svoje lastne narave. Govoril sem o tem, da je filozofija narave (tipa newtonovska) zmotna, ker se gre za neko "opiranje" na npr. gravitacijo, tezo razlage se le prenese na neko novo kolicino, ki je misticna - ampak to samo, namrec tisto, kar je potrebno motriti (privlacnost) je nerazloženo - očitno se takim mislecom gre le za neko prazno "opiranje". Nad to bornirano predstavo se vzdiga druga, mnogo bolj zlahčna (ki jo skusam zagovarjati).

Vzrok/ucinek, "opiranje" in vplivanje so stvari, ki imajo smisel le interaktivno znotraj sistema, ce vesolje vzamemo kot totaliteto in summo vsega bivajocega se ta nasprotstva razpustijo in ostane kozmos - da, lahko recemo tudi Bog ... ampak tak spinozisticni Bog - tak, ki ni antropomorfizirana predstava ampak neka absolutna podstat ki se ne obnasa samovoljno ampak po nujnosti svoje narave.

Kar se tice pa očitka, da predpostavljam koncnost vesolja: neskoncnost (ce jo motrimo na klasicen nacin) je matematicna imaginacija in poeticni umislek. Pustimo jo poetom. Zakaj? - Neskoncnost se ponavadi dojema kot tisti kvantum, ki ga ni moc doseci. Ce recemo: napisi stevilo neskoncnosti - tega pac ne moremo. Ampak vemo, da so stevila edini nacin, kako aritmetika karkoli izrazi. Torej to neizrazljivo se - kajpak - pise v znaku, v obrnjenem stevilu "8", kot vemo. V matematiki imamo +neskoncno in -neskoncno (spet en bistroumni nesmisel) - neskoncnost ne sme imeti nobenih dveh plati, ampak mora biti tisto res neizmerno, tisto ki zajema cel geometrijski poltrak. Ampak - upam, da nisem zamesal - Aristotel v Metafiziki lepo pojasni, da neskoncnosti ni moc misliti, da miselni domet zajema tisto ENO stvar in tisto KONCNO stvar. Zato misljenje neskoncnosti ni mozno. Ampak spet: Je mozno. Mislimo jo v zelo velikem kvantumu in nato si recemo: Je se vec kot to. Je neskoncno pristevanje +1 tistemu velikemu kvantumu, ki smo ga dolocili. NESKONCNOST je NESKONCNO pristevanje +1 - seveda nesmisel. V definiciji je vsebovano tisto, kar bi sele moralo biti pojasnjeno. Ker pac take kvantitativne neskoncnosti si ni moc misliti (IN KER BI LE TA KLJUBOVALA MOJI HIPOTEZI O PERPETUUM MOBILE) je stvar razjasnjena. - (Cisto drugo so tisti bolj spekulativni koncepti infinituma, heglovski npr.)

Neskoncnost casa? Jaz mislim, da je vesolje nastalo. In da cas ne tece.

"Če pa rečemo, da se stvar »opira« le sama nase, pa rečemo toliko, kot da ona JE nekaj takega kot Bog. O tem sem svoje razmišljanje podala že zgoraj." - Da. Zakaj pa ne. Tak pogled je manj protisloven kot oni "opirajoc" (ki trdi isto kot

ta, brez da bi se zavedal). Ta je, na razliko drugega, reflektiran.

"Mar rod »sesalcev« obstaja brez delfina, opice, mačke...?" - Lahko to svojo "aristotelovsko", "anti-platonsko" zdravorazumsko tezo tudi na ustrezen način dokazes (razen tega, da je pac "razvidno iz empirije"?)... Jaz pravim, da najprej je bil pojem "sesalec". In sele nato so se dogodile razne banalne konkretizacije in se je pojem alieniral samemu sebi in postal macka, pes in podobne reci. - Kako se bova tu odlocila, kdo ima prav?

Etc.

Post scriptum: Razpor se dogaja! Uzivam!

Re: Polemos

Posted by Taisha on March 3, 2002, 11:58:33 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
194.249.40.243

»Ce bi bil prispevek tako izreden (npr. Gobezdalov), da noben ne bi imel vec kaj poreci - zakaj bi morali kaj poreci?« Zato, ker nam najbrž gre za rekanje, in ne za katarzo ob besedi. Če je nek prispevek izreden in samozadosten, da na njega ni in ne more biti resnega odgovora, je sicer vse lepo in prav, vendar ni v funkciji »razpora«. Ne trdim, da je treba odgovarjati nanj na silo, ampak za to, da se razpor razvije le, če prispevek nagovarja. Odločiti se je pač treba, ali želimo diskurz ali pa navržemo nek Heglov ali kak drug citat in se mu potem družno in brez besed »čudimo«.

»Refleksija ves cas na delu.« Če si zares reflektiral motive (nastavke, nagovore) za diskurz, ki poteka med nama, naj jih berem.

Sedaj se strinjaš, da gre tudi za kvantiteto, ne zgolj kvaliteto prispevkov, kar me veseli, če se pa ne motim, v začetku diskurza ni bilo tako?

Drugo nekonsistentnost v tvojih izjavah sem zasledila v tem, ko se strinjaš tudi s tem, da v diskurzu potrebujemo zrcalo; to se pa nikakor ne sklada s tvojo lastno »teorijo- opiranja- diskurza- le- na- bit«. Zrcalo je namreč ravno metafora za opiranje, opiranje na pogled Drugega. Prvič torej trdiš, da se diskurz mora opirati zgolj na bit, drugič pa, da se mora opirati tudi na pogled Drugega.

»Strinjam se. Nikoli nisem rekel, da ni oboje enakovredno oz. isto.«
Me veseli, da se strinjaš, vendar spet: v tej obliki tega nisi rekel, si pa pokazal, da to implicitno meniš. Naj te spomnim: »Ce se hoce doseci neko točno doloceno vsebino (torej ce je zastavitelj odlocen in točno ve, kaj hoce) - je vsebina lahko dana ze na zacetku; ce pa, nasprotno, zastavitelj hoce biti presenečen prepusti vsebino "akcidenci" in casu, pac diskusiji, a v tem primeru je očitno bistvo v diskusiji oz. v užitku diskutiranja, ali bolje -pomenkovanja. (Beri: Ce diskusija nima vsebinske podstati je njena vsebina kar ona sama in zatorej praznina: ker pogovor brez pogovorne vsebine je dogajajoci nic.)« Se pravi: po tvojih besedah na eni strani vsebina je, na drugi strani je ni. Tvoja izjava je preveč pristranska in vrednostno obarvana, da bi ti verjela, da si reflektirano trdil, da je isto, če je vsebina do skrajnosti zožena ali do skrajnosti razširjena; nagibal si se v prid druge možnosti, češ da je bolj sprejemljiva (kar se da razbrati tudi iz drugega konteksta).
Mojo gornjo trditev npr. potrjuje tudi naslednja tvoja izjava: »...ce pa,

nasprotno, zastavitelj hoče biti presenečen prepusti vsebino "akidenci" in casu, pač diskusiji, a v tem primeru je očitno bistvo v diskusiji oz. v uzitku diskutiranja, ali bolje -pomenkovanja.« To »pomenkovanje« ima nezgrešljivo negativno konotacijo pri tebi in daje prednost diskurzu, ki ima vsebino zoženo pred diskurzom, ki ima vsebino razširjeno.

»Govoris, da o residuumu energije v totaliteti kozmosa ni smiselno govoriti.. - that`s my point exactly (kje je tu kritika?).«

Če bi prebral bolj pozorno, bi videl, da trdim, da o tem ni smiselno govoriti, ne zato, ker residuuma ni, temveč zato, ker vselej je. Da ga ni se zdi le pristranskemu opazovalcu, ki vesolje na silo o-meji na njegov del, na končnost. (»...ce pa govorimo vesolju kot enem enovitem telesu (totaliteti)...«) Počneš podobno, kot počne oseba, ki ima občutek, da zato, ker vzame kot končni sistem celoten planet, residuuma energije pri človeku, ki teka v zaprti sobi, ni. Vendar sistem ni in ne more biti omejen (imeti »konca«), če je neskončen (tako nikdar ne moremo postaviti dovolj velikih meja sistema, ki bi zvesto odražale resnično velikost sistema – ker vedno obstaja še nekaj izven, saj je sistem neskončen). Ravno to napako pa si zagrešil sam. Ne moreš se odtrgati od predstave vesolja, ki je omejeno. Sedaj torej k tej zdravorazumski predstavi, katero če odpraviva, se strinjava.

»neskončnost (ce jo motrimo na klasicen nacin) je matematicna imaginacija in poetični umislek.«

1.)Se ti mar ne zdi, da je matematična imaginacija tudi končnost, prav tako in na enak način kot neskončnost? Preseneča me, da pri tako spekulativnih pojavih »vrednotiš« (češ, končnost je, neskončnosti ni). Že preprost premislek pokaže, da pojem končnosti lahko definiramo le preko pojma neskončnosti (v to se ne bom spuščala, verjamem, da si to že slišal). Dalje, če hočeš kategorično ločiti končnost od neskončnosti, boš imel velike težave; kako boš definiral meje končnega objekta (z zunanostjo ali drugim objektom), ki so pravzaprav zvest predstavnik »neskončnosti«? Prehoda nikoli ne moreš definirati z eno točko, temveč gre za matematični pojem limite; neskončno približevanje točki, ki pa v dejanskosti ne obstaja. Pojmu končnost je imanenten pojem neskončnosti in obratno!

2.)In tudi tvoja trditev, da domnevno neskončnosti ni moč misliti, ni dober argument za to, da je ni. Prvo ta tvoj primer, prištevanje enic: zakaj naj to ne bi bila neskončnost? Meni se zdi čisto »dobra« - pač proces, ne statična entiteta, kot bi jo rad mislil. Po drugi strani, to, da je ni moč dojeti, jo ravno potrjuje v svoji neskončnosti; kajti šele če bi jo dojel kot neskončnost, ne kot »ENO in KONČNO stvar« bi podal dober argument za to, da ne obstaja. Tvoja argumentacija je torej šla v napačno smer; nehote si potrjeval mojo tezo.

Če torej nimaš ničesar dostaviti ad 1.) in ad 2.), je »stvar razjasnjena«. 😊
»Jaz mislim, da je vesolje nastalo. In da čas ne teče.« Če je nastalo, potem je končno v času. Ne razumem pa, kako misliš to, da čas »ne teče«?

P.S.: Če smo že pri »avtoritetah«, menim, da je Kant imel o (nes)končnosti vesolja povedati več kot Aristotel, verjetno si že slišal za njegove antinomije.

»Tak pogled je manj protisloven kot oni "opirajoc" (ki trdi isto kot ta, brez da bi se zavedal). Ta je, na razliko drugega, reflektiran.«

Torej si primoran razjasniti kako potem, ali imamo neskončno število Bogov (za vsako stvar), in kje so meje med božjimi entitetami, itd.

Pot do priznanja reflektiranosti te izjave je pa še dolga in naporna 😊, predvsem boš prvo moral reflektirati, na kaj se opira ta tvoja trditev (o reflektiranosti neopiranja in ne-reflektiranosti opiranja) sama. Če se ne opira na nič (vendar zlahka dokažen nasprotno), je neutemeljena in neopravičena do mesta v diskurzu, je, kakor si dejal, božja entiteta in tako stvar vere. Če pa se opira na

nekaj, imamo preprosto logično kontradikcijo, saj negira isto, kar zatrjuje.

»Jaz pravim, da najprej je bil pojem "sesalec". In sele nato so se dogodile razne banalne konkretizacije in se je pojem alieniral samemu sebi in postal macka, pes in podobne reci.«

Na primer, da priznam, da je vprašanje, kaj je bilo prej; konkretno ali abstraktno, podobno vprašanju, kaj je bilo prej, kura ali jajce. Oboje je bilo hkrati. To, da je bilo prej konkretno, sem namenoma izpostavila kot protipol tvojemu pretiranemu poudarjanju primata abstraktnega (tvoja izjava, da se abstraktno le »kaže« skozi konkrekcijo).

P.S: Ostalo ti je še nekaj nerazjasnenih očitanih protislovij iz prejšnjih postov (npr. iz prejšnjega prispevka: moj očitek, da se samozadostna stvar ne more definirati, moj očitek »slabe neskončnosti« pri tebi, ki si jo očital meni)– ali naj to vzamem kot tiho priznanje svojih logičnih ali vsebinskih napak? 😊

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 3, 2002, 15:42:37 , in reply to "[Re: Polemos](#)" [213.250.14.108](#)

"Če si zares reflektiral motive (nastavke, nagovore) za diskurz, ki poteka med nama, naj jih berem." - Kar se tice splosnih motivov sem najprej nekaj objavil brez da bi vedel, s kom bom imel opravka; nato si pac pristopila ti in sem delal tisto, kar sem zagovarjal (boj); precej zvesto prvemu postu. I do what I preach. Kar se tice ostalih stvari, podrobneje nagovorov, argumentov, nastavkov, implikacij - je vse v službi tistemu glavnemu motivu: zastopstvu razpora.

"Sedaj se strinjaš, da gre tudi za kvantiteto, ne zgolj kvaliteto prispevkov, kar me veseli, če se pa ne motim, v začetku diskurza ni bilo tako?" Mislim, da sem rekel "najbrže nas zanima kvaliteta bolj kot kvantiteta" - ne pa, da je ena povsem nerelevantna.

Drugo nekonsistentnost v tvojih izjavah sem zasledila v tem, ko se strinjaš tudi s tem, da v diskurzu potrebujemo zrcalo; to se pa nikakor ne sklada s tvojo lastno »teorijo- opiranja- diskurza- le- na- bit«. - Diskurz-opirajoc-na-bit ni tak, da bi se direktno nanjo opiral (sva ze ugotovila, da bit ni nobeno vrhovno bivajoce, da sploh ni bivajoce); jasnoda vse, kar je, se "opira na bit". Tudi diskusija dveh pijandur v baru se opira na polemos. Gre se bolj za to, da to notranjo logike diskusije prinesemo iz za-hrbtja pred oko zavesti; da to zapopademo.

"/.../ nagibal si se v prid druge možnosti, češ da je bolj sprejemljiva (kar se da razbrati tudi iz drugega konteksta)." - Res je. Ampak govoril sem o primeru restrikcije na eno domeno in na drugi strani o absolutni odprtosti; dialekticna istost nasprotij pa nastopi sele ko razliko pripeljemo do maksimuma (da sta cisto-drugo). Po drugi strani je pa jasno, zakaj sem to pocel, ker je namrec izzivalna narava mojih tukajšnjih objavljanih velevala, naj se nasproti-postavim v diskurzivno protivje in da s tem podvizam diskusijo nasploh. Moral bi biti ze malo trcen, da ne bi videl (tu, mimogrede, ne potrebujemo prevelike pameti) - da je absolutna restrikcija isto kot absolutna popustitev... A jasno je, da restrikcija na eno temo NI absolutna restrikcija.

Sicer pa, zakaj moramo biti tako teoretski? Jasno je: Ce recem, da se bo

govorilo o mackah - lahko o njih mnogo vec povemo, kot ce recem, da bomo govorili o zivah nasploh; tedaj se bo miselna sila razprsil in ne bo nikoder tako intenzivna.

"Oboje je bilo hkrati." - Zelo fascinantna trditev, nenavadna. Ampak se vedno: Zakaj?

"To, da je bilo prej konkretno, sem namenoma izpostavila kot protipol tvojemu pretiranemu poudarjanju primata abstraktnega (tvoja izjava, da se abstraktno le »kaže« skozi konkrekcijo)." - O cem govoriga!? Bit v heideggrovskem pomenu ni nobena abstrakcija. Ce pa jemljesh bit v drugem smislu, kot tisto abstraktno par excellence (abstrahirati kot odvzemati in bit kot tista, ki ji je odvzeto sleherno dolocilo) - tedaj se nisva razumela. Sicer pa, vidis, oba se poslužujeva iste taktike (poudarjanje nasprotja) - ki si mi jo pa zgoraj ocitala.

"Pot do priznanja reflektiranosti te izjave je pa še dolga in naporna /.../" - Res, tukaj sem bil prevec skop. V glavnem: Trditev, da se vse mora na nekaj opirati je ravno tako absurda kot ta, da se nic ne opira na drugo stvar. Jaz ne zagovarjam ne ene ne druge, kot si lahko opazila. (Ne smesh jemati tega kot umik; ampak res sem premalo napisal in se je razumelo drugo, kot sem menil.)

Post scriptum: Vidim, da si se v tem postu - na razliko od prejsnjih - precej smejala (tisti rumeno obarvani smehci); si rekla "ah, I`ve already have him on the hip" in si vzela lahkotno, si ti je morda zazdelo, da jaz ne mislim resno...? Ubesedi smejanje, prosim.

Post post scriptum: Najbrze res. Ne, ni tiho priznanje, - mogoce pa ti bom moral priznati, da imash prav, ne vem. Obljubim, da si bom cimprej ogledal ocitke in ti odgovoril (a, dejansko, me zdaj ze bolijo prsti od tipkanja - mimo tega pa pisem se seminarsko nalogo, kar je sila naporno).

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 3, 2002, 15:51:33 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
213.250.14.108

Aja. Komaj zdaj sem zapazil, da ti vsako dvopicje in oklepaj skupaj samo od sebe predrugaci v rumeno obarvan smejoc obraz (opazil sem, ko sem ga tudi sam ustvaril). Zdelo se mi je, da si tiste smehce prav s kaksno tehnicno gesto ustavljala. Pozabi moj prvi PS. 😊

Re: Polemos

Posted by Taisha on March 4, 2002, 13:21:17 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
213.250.7.244

»...jasnoda vse, kar je, se "opira na bit".«
Kuriozno.

»Diskurz-opirajoc-na-bit ni tak, da bi se direktno nanjo opiral...«
Potem si poklican razložiti razliko med direktnim in indirektnim »opiranjem« na bit.

Če povzamem tvoje trditve:

-diskurz se naj opira le na bit

-diskurz se mora opirati tudi na poglede drugih ljudi (ki niso enako kot bit)

ř protislovje.

Sedaj skušaš to napako na tipičen način ublažiti s 1.)posploševanjem (češ, na bit se tako ali tako v najširšem smislu opira vse...), 2.)relativiziranjem (diskurz se na bit ne opira »direktno«).

Uvedel si tudi novo sintagmo, »opirati se na polemose« - kar je zanimivo glede na odstavek v tvojem postu št. 2.

(Jaz: "Poleg tega se tudi razpor oz. polemose, kakor ga navajaš iz Bit in čas-a, mora na nekaj opirati, če ne drugo, na naprotujoče si elemente, iz katerih vznikaja. In ti elementi spet na nekaj... ad infinitum." Ti: »Zdi se mi, da se v ozadju tega ad infinitum nahaja tvoja predpostavka, aksiom, da se mora vsaka stvar opirati na neko drugo stvar, da ne more obstajati sama iz sebe. To me spominja na to, kako je nekoc profesor fizike izrekel "perpetuum mobile ne more obstajati"...«)

»Ampak govoril sem o primeru restrikcije na eno domeno in na drugi strani o absolutni odprtosti...«

Kolikor pomnim, sva govorila o prednostih in pomanjkljivostih blažje ali močnejše omejitve vsebine. Sedaj praviš, da si sam govoril o močnejši omejitvi napram absolutni neomejenosti. Če je temu res tako, ne vidim zakaj. Najbrž zaradi tega, ker se ti je zdelo, da je diskusija z napotilom »razpravljajmo o čemerkoli« res neomejena – pa ni. Težje si predstavljamo absolutno omejenost kot absolutno neomejenost, zato si nehote vrednotil omejenost višje kot neomejenost. Toliko o motivih.

»Po drugi strani je pa jasno, zakaj sem to pocel, ker je namrec izzivalna narava mojih tukajšnjih objavljanj velevala, naj se nasproti-postavim v diskurzivno protivje in da s tem podvizam diskusijo nasploh.«

Prvič. Bistvena razlika med najinima pozicijama v (tem) diskurzu je, da si ti nagovoril, predlagal, skušal vzpostaviti, sugeriral; jaz pa od-govarjam. Zato sem do taktike »poudarjanja nasprotja« upravičena jaz, ki se do sedaj nisem vrednostno opredeljevala, kaj »naj bi bilo«. Naj ponazorim. Če ti rečeš +, nato jaz rečem -, ne moreš potem ti reči, da resnica ni ne plus ne minus, ker ti nisi agens vzpostavitve nasprotja. Prvo je bil plus, zato se je pojavil minus (zato ne moreš pojasniti vznik plusa s protipolom minusa). V tem (resda poenostavljenem) primeru deluješ ti v 'vlogi' zbira, jaz razpora. Zato: 2.)V tvoji razpravljalni poziciji izjave tipa »ker si ti rekla belo, moram jaz reči črno« razumem kot nereflektirano apologijo privativnih izjav.

(Vse zgoraj napisano ne velja le za par omejena/neomejena vsebina, temveč tudi za dvojico konkretno/abstraktno.)

»Sicer pa, zakaj moramo biti tako teoretski?«

Mar zaznavam pešanje argumentativne moči? J 'Teoretski' moramo biti, ker pač razpravljamo. Poleg tega, če pravilno pomnim, si mi ravno v istem primeru očital argument evidentnosti, ki ni tako evidentna. (Vendarle odgovarjam: jaz bi podobno lahko rekla, da je evidentno, da se imamo o živalih več za pogovarjati kot o mački.) (Opomba: na istem mestu sem opazila tudi, da (neobrazloženo) vrednostiš diskurz s kategorijo »intenzivnosti« (- in se spotoma še seznanila s sintagmo »misljena sila« 😊).

Problem je v protislovnosti tvoje pozicije, saj terjaš razpor, ne vidiš pa, da si se s to terjatvo vzpostavil logos, pod katerim naj bo »zbrano«. Z drugimi besedami: če se ugotovi zahtevku po razporu (in obvelja (tvoj) logos), je to ravno nasprotno tega, kar bi razpor naj bil. Če se ji ne ugotovi, potem spet ni razpora, je golo strinjanje ali indiferenca.

P.S.: Z nasmeški ni bilo mišljeno nič slabega ali posmehljivega. Kot vidiš, me tvoje besede nagovarjajo, razprava (razpor) mi je všeč. To, če je apriori napak jemati razpravo lahko in sproščeno, pa je diskutabilno.

P.S.2: Nadaljevanje (odgovor na »Kozmos...«) pa sledi.

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 8, 2002, 21:28:14 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
[213.250.18.221](#)

Da; obnemel sem in potreboval dolgo za odgovor - razlogi so povsem "izven diskurza"; upam, da tale pavza ni brzda prej zelo zgovornemu dialogu. Upam, da se gorečnost ni ugasnila. Kakorkoli, gremo naprej:

1. Precizacija: Nerodno sem se izrazil. Ne gre se za opiranje na neko nespremenljivo in absolutno-fundamentalno podstat, za neko samobit. Gre se za to, da na nek način je vse v odnosu do biti in je le v kolikor mu bit "dopusti, da je".

2. Rekurz: Zakaj se mi zdi, da sem to že povedal in da se ponavljam? "Potem si poklican razložiti razliko med direktnim in indirektnim »opiranjem« na bit." - Ne gre se za nek metafizični koncept "nasanja na...", "imeti delez na..."; vse delezi na biti; gre le za odnos do biti. Ta odnos jo zapopade, se z njo sooci (na "reflektiran" način) - drugi pa ki "can't see the forest for the trees", drug odnos, "zapadli" (oznacujoc s Heideggrom), ki prebiva v onticnem vsakdanu in mu je to vse, a vseeno bit razume, je v odnosu z njo, etc. Bit se biti na vec načinov biti; eden od teh je tudi nic. (Tu se opiram na Heideggrovo interpretacijo Parmenidovega tripotja resnice-biti.) Tako da gre vse v tem, da je razpor bivajočega (individuuma, ki spregovori) do drugega tisto, kar ga tvori (osebka namrec); torej da svet nastaja skoz razpor (in razpor je tisti, ki "doloci" stan in rang); razpor pa je obenem zbir. Zbirajoce protipostavljanje, zbranost nasprotno silecih, etc. Jaz pa sem le od vselej pravil, da moramo razpor zapopasti (razumemo ga ze od vselej: primerjaj Heideggrovo locevanje med "razumeti bit" in "zapopasti bit").

3. Apologija: "Sedaj skušaš to napako na tipičen način ublažiti s /.../"; skusam utreti pot lastni poziciji z utrjevanjem le-te: dialoska nuja, pac. - Po tistem, kar sem napisal zgoraj (tocka 2) je najbrz jasno, da "relativizacija" je v resnici razlika med odnosaji do biti, med načini biti - torej je vse prej kot "relativizacija"; in, drugic, da je posploševanje pri necemu, ki je tako splosno eo ipso nujno (obenem se pa zavedam, da je bit tisto najbolj edinstveno; a svojo edinstvenost crpa iz svoje vsesplosnosti; je povsod in nikoder).

4. Rekurz: Precej površen ocitek, tisti glede "opiranja". Nikoli nisem trdil, da je pojem "imeti temelj v drugem" zmoten ze v svoji zastavitvi; zmoten je, ko terja mesto univerzalnega pravila.

5. Resignacija: "Kolikor pomnim, sva govorila o prednostih in pomanjkljivostih blažje ali močnejše omejitve vsebine." - Da. Malce zmede je nastopilo v mojih vrsticah kar se tice tega. Menim, da moram tu pomahati z belo zastavico.

... Nadaljevanje sledi. (To je le polovicna objava.)

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 9, 2002, 12:53:56 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
[213.250.18.221](#)

Glede intenzivnosti:

shema 1:

```
|||
|||
|||
|||
VVVV
VVV
V
```

shema 2:

```
|||
|||
/|\
/|\
/|\
|||
VVV VVV VVV
V V V
```

Logicno, mar ne? $10 = 10$. $10 \% 3 = 3,3333333...$ in $10 > 3,3333...$; iz tega sledi, da je v shemi (1) dokazano, kajti je "jasno in razločno", da je intenzivnost večja v prvem primeru (1) kot v drugem, kjer se energija sicer res, razprsi (zajame več), ampak nikjer ne pride dovolj intenzivna. To sem hotel povedati.

Glede moje protislovne pozicije:

Razpor je bila vzpostavitev nekega "refleksijskega zapopadka tistega, v cemer vselej smo" (kot že cestokrat povedano). V kolikor se strinjamo z razporom mu ugodimo, ga priznamo a s tem ga tudi, res, ukrotimo, mu nadenemo uzdje; toda obenem ko ga ne priznamo zagresimo isto: z nepriznavanjem se ga ne resimo, ravno tako vzpostavimo razpor med nestrinjajocim subjektom (jaz-om) in razporom kot objektom, ravno s tem ga potrdimo. Razpor je bil že vselej tu; menim le, da tisti, ki poznajo njegovo mehaniko se v njem bolj odrezajo in bolj uživajo.

(Bolj grsko bi lahko rekli: razlika med clovekom, ki je izurjen v dialekticni umetelnosti in nekom, ki to ni.) Ta dvojna narava razpora (razpor je tudi zbir, logos), ki cepi, lomi in zareze svet - a s tem ga ravno tvori - mi je bila jasna preden sem začel z objavo; tako da ne vem, kje je tukaj nereflektiranost in protislovnost pozicije. Obe poziciji se mi zdita na sebi protislovni. Druga opcija (tista obratna moji) je podobna kot pri snubaski taktiki indiference, kjer se delas (drugim in sebi), da ti neka oseba ni vsec (ceravni v resnici ti je), le da jo bos dobil (ker in the eye of the beholder je indiferenca precej seksi). Torej tudi do razpora hoces ti biti podobna: ga ne bom direktno priznavala, ker ravno tako mi bo zavladal; oz. ravno z nepriznavanjem ga zares priznam. Toda... obe se mi zdita isti, zato trdim mojo.

Dobro, konec s to igro nasprotij. Se vedno se podpisem na tisto, kar sem govoril v prejsnjih postih: Kalibriranje sinteze v dialekticni tenziji ni v sredi, marvec na

levi 😊; - namrec, 1) sinteza je teza (dobesedno, matematically; identična sta si); 2) sinteza je teza plus antiteza, je teza, ki se je alienirala sama sebi in se nato povrnila sama vase; ta teza, na razliko tiste, ki se ni dozivala te refleksijske poti, vsebuje spoznanje sebe in svojega nasprotja. Te stvari pisem zato, ker se mi zdi, da jih ne priznavas; se mi zdi, da vidis sintezo "vmes" med obema, ne pa v povrnitvi prve, neposredne pozicije po posredovanju same sebe vase. (Ta "vmes" pa lahko producira neko precej prakticno (v vsakdanu) heglovstvo: na vsa vprasanja vemo odgovor: "da in ne", se glasi. Kako aplikativno in rabno!)

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 9, 2002, 13:02:36 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
[213.250.18.221](#)

Oh; moje lepe sheme so prisle v zmaliceni razlicici. Saj si predstavljas, kaj sem hotel narisati: En debel curek sile vperjen v neko tocko; drug, sprva takisto debel curek, ki se nato razdeli na tri (tretjino velike) curke, ki so usmerjeni v tri razlicne tocke.

Torej v prvem primeru gre silnica premo, v ima "eno pot, en cilj"; udari mocneje. V drugem primeru ima tri poti in tri tarce; intenzivnost se zgubi. To je nekaj tako jasnega, da se mi zdi skoraj smesno in neustrezno, da o tem govorim. A očitno je treba, ce sva se sprla glede tega.

In, naprej je treba reci, da je omejenost lahko precej odprta stvar. Ce govoriva npr. o mackah; ampak lahko govoriva o tem, da so zelo lepe zivali, nato o tem, da jih imamo radi, o tem, da so stirinogi sesalci klasificirane pod "macke" in "zveri", lahko se vprasamo, kaksna matematically kombinatory mehanika deluje v ozadju, ko se dolocijo lise, ki jih bo macka imela (torej skoraj matematika...); ampak vse bi se nanasalo na macke. O tem sem govoril, ko sem menil omejenost.

Re: Polemos

Posted by [Zakajstvo](#) on March 9, 2002, 13:04:09 , in reply to "[Re: Polemos](#)"
[213.250.18.221](#)

Priti necemu do dna.

O tem govorim.